RETTENS DOM (Syvende Afdeling)

30. september 2009 *

I sag T-341/07,

José María Sison, Utrecht (Nederlandene), ved avocats J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses og W. Kaleck,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og E. Finnegan, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved S. Behzadi Spencer og I. Rao, som befuldmægtigede,

af

Kongeriget Nederlandene ved C. Wissels, M. de Mol, M. Noort og Y. de Vries, som befuldmægtigede,

og af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Aalto og S. Boelaert, som befuldmægtigede,

intervenienter,

oprindeligt angående dels en påstand om delvis annullation af Rådets afgørelse 2007/445/EF af 28. juni 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2006/379/EF og 2006/1008/EF (EUT L 169, s. 58), dels en påstand om erstatning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Syvende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood (refererende dommer), og dommerne D. Šváby og E. Moavero Milanesi,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kantza,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. april 2009,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Men hensyn til en fremstilling af tvistens baggrund henvises til Rettens dom af 11. juli 2007, Sison mod Rådet (sag T-47/03, ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »Sison-dommen«), særligt præmis 46-70, som indeholder en fremstilling af de administrative og retslige procedurer i Nederlandene vedrørende sagsøgeren, José María Sison, som gav anledning til domme afsagt af Raad van State (øverste forvaltningsdomstol, Nederlandene) den 17. december 1992 (herefter »Raad van States dom af 1992«) og den 21. februar 1995 (herefter »Raad van States dom af 1995«) samt til afgørelse truffet af Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (førsteinstansret i Haag, herefter »Rechtbank«), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (afdeling for forvaltningsretlige spørgsmål, ensartet retsanvendelse og udlændingesager) af 11. september 1997 (herefter »Rechtbanks afgørelse«).

2 Ved Sison-dommen annullerede Retten Rådets afgørelse 2006/379/EF af 29. maj 2006 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2005/930/EF (EUT L 144, s. 21), for så vidt som den vedrørte sagsøgeren, med den begrundelse, at denne afgørelse ikke var begrundet, at den var blevet vedtaget under en procedure, hvor sagsøgerens ret til forsvar ikke var blevet respekteret, og at Retten selv ikke var i stand til at foretage den retslige prøvelse af lovligheden af denne afgørelse (jf. Sison-dommen, præmis 226).

3 Efter den mundtlige forhandling i den sag, der gav anledning til Sison-dommen, som blev afholdt den 30. maj 2006, men før afsigelsen af nævnte dom, vedtog Rådet afgørelse 2007/445/EF af 28. juni 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2006/379/EF og 2006/1008/EF (EUT L 169, s. 58). Ved denne afgørelse lod Rådet fortsat sagsøgerens navn være opført på den liste, der indgår i bilaget til Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344, s. 70) (herefter den »omtvistede liste«).

4 Forud for vedtagelsen af denne afgørelse tilkendegav Rådet ved skrivelse af 23. april 2007 over for sagsøgeren, at begrundelsen for at optage ham på den omtvistede liste efter Rådets opfattelse fortsat var gyldig, og at det derfor påregnede fortsat at lade ham være opført på denne liste. Som bilag til denne skrivelse var vedlagt den begrundelse, som Rådet gjorde gældende. Sagsøgeren blev endvidere oplyst om, at han kunne indgive bemærkninger til Rådet vedrørende dettes hensigt om fortsat at lade ham være opført på listen og Rådets begrundelse herfor samt samtlige bilag til støtte herfor inden for en frist på en måned.

5 I den begrundelse, der var vedlagt nævnte skrivelse som bilag, anførte Rådet:

»SISON, José María (alias Armando Liwanag, alias Joma, leder af det filippinske kommunistiske parti, herunder NPA), født den 8.2.1939 i Cabugao, Filippinerne

José María Sison er stifter og leder af det filippinske kommunistiske parti, herunder New People's Army (NPA) (Filippinerne), som er optaget på listen over grupper, der er impliceret i terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i fælles holdning 2001/931/FUSP. Han har gentagne gange gjort sig til fortaler for anvendelse af vold for at virkeliggøre politiske mål, og han er blevet betroet ledelsen af NPA, en gruppe, der er ansvarlig for et antal terrorangreb i Filippinerne. Disse handlinger henhører under anvendelsesområdet for artikel 1, stk. 3, [nr.] iii), [litra] i) og j), i fælles holdning 2001/931/FUSP (herefter betegnet som »den fælles holdning«) og er blevet begået med overlæg som omhandlet i den fælles holdnings artikel 1, stk. 3, [nr.] iii).

[Rechtbank] bekræftede den 11. september 1997 […] [Raad van States dom af 1995]. Raad van States afdeling for forvaltningsretssager fastslog, at der med rette var blevet givet afslag på at give status af asylansøger i Nederlandene, fordi der var blevet fremlagt bevis for, at han ledede (eller havde forsøgt at lede) den væbnede gren af CPP, NPA, som er ansvarlig for et antal terrorangreb i Filippinerne, og fordi det endvidere havde vist sig, at han opretholdt kontakter til terrororganisationer over hele verden.

[Nederlandenes udenrigsminister og finansminister] besluttede ved ministeriel bekendtgørelse (»regeling«) nr. DJZ/BR/749-02 af 13. august 2002 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), offentliggjort i det nederlandske officielle tidende Staatscourant den 13. august 2002, at indefryse alle midler, der tilhørte José María Sison og det filippinske kommunistiske parti, herunder New People's Army (NPA).

Den amerikanske regering udpegede José María Sison som »Specially Designated Global Terrorist« (særligt udpeget global terrorist) i henhold til US Executive Order 13224. Denne afgørelse kan i henhold til amerikansk ret indbringes for domstolene.

Der er således over for José María Sison truffet afgørelser af kompetente myndigheder som omhandlet i den fælles holdnings artikel 1, [stk.] 4.

Rådet er overbevist om, at grundene til at optage José María Sison på listen over personer og enheder, som foranstaltningerne i henhold til artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2580/2001 finder anvendelse på, fortsat er gyldige.«

6 Ved skrivelse af 22. maj 2007 indgav sagsøgeren sine bemærkninger som svar herpå til Rådet. Han gjorde bl.a. gældende, at hverken Raad van States dom af 1995 eller Rechtbanks afgørelse opfyldte de betingelser, der var opstillet i den fællesskabslovgivning, der fandt anvendelse som hjemmel for en afgørelse om indefrysning af midler. Han anmodede tillige Rådet om dels at give ham lejlighed til at blive hørt forud for vedtagelsen af en ny afgørelse om indefrysning af midler, dels at sende en genpart af hans skriftlige bemærkninger og af alle dokumenterne i sag T-47/03 til alle medlemsstaterne.

7 Afgørelse 2007/445 blev meddelt sagsøgeren ved en skrivelse fra Rådet af 29. juni 2007. Denne skrivelse var vedlagt en begrundelse, som var identisk med den, der var vedlagt Rådets skrivelse af 23. april 2007.

8 Ved afgørelse 2007/868/EF af 20. december 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2007/445 (EUT L 340, s. 100) vedtog Rådet en ny ajourført liste over personer, grupper og enheder, som nævnte forordning finder anvendelse på. Sagsøgeren og New People's Army (NPA) er ved navns nævnelse opført på denne liste med samme ordlyd som den, der er anvendt i bilaget til afgørelse 2007/445.

9 Afgørelse 2007/868 blev meddelt sagsøgeren ved en skrivelse fra Rådet af 3. januar 2008. Denne skrivelse var vedlagt en begrundelse, som var identisk med den, der var vedlagt Rådets skrivelser af 23. april og 29. juni 2007.

10 Ved afgørelse 2008/343/EF af 29. april 2008 om ændring af afgørelse 2007/868 (EUT L 116, s. 25) lod Rådet fortsat sagsøgeren være opført på den omtvistede liste, dog således, at det ændrede afsnittene vedrørende ham og det filippinske kommunistiske parti (CPP) i bilaget til afgørelse 2007/868.

11 Artikel 1 i afgørelse 2008/343 har følgende ordlyd:

»I bilaget til afgørelse 2007/868/EF affattes oplysningerne om José María SISON (alias Armando Liwanag, alias Joma) således:

»SISON, José María (alias Armando Liwanag, alias Joma), født den 8.2.1939 i Cabugao (Filippinerne) - har en ledende position i det filippinske kommunistparti, herunder NPA««.

12 Artikel 2 i afgørelse 2008/343 har følgende ordlyd:

»I bilaget til afgørelse 2007/868/EF affattes oplysningerne om det filippinske kommunistparti således:

»Det filippinske kommunistparti, herunder »New People's Army« (NPA), Filippinerne, tilknyttet SISON, José María (alias Armando Liwanag, alias Joma - der har en ledende position i det filippinske kommunistparti, herunder NPA).««

13 Forud for vedtagelsen af denne afgørelse tilkendegav Rådet ved skrivelse af 25. februar 2008 over for sagsøgeren, at begrundelsen for at optage ham på den omtvistede liste efter Rådets opfattelse fortsat var gyldig, og at det derfor påregnede fortsat at lade ham være opført på denne liste. Rådet henviste dels til den begrundelse, som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 3. januar 2008, dels anførte det, at det havde modtaget nye oplysninger vedrørende afgørelser truffet af en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i Rådets fælles holdning 2001/931/FUSP af 27. december 2001 om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 93), som efter en fornyet gennemgang foranledigede det til at ændre denne begrundelse. Som bilag til denne skrivelse var vedlagt en ajourført begrundelse fra Rådet. Sagsøgeren blev endvidere oplyst om, at han kunne indgive bemærkninger til Rådet vedrørende dettes hensigt om fortsat at lade ham være opført på listen og Rådets begrundelse herfor samt samtlige bilag til støtte herfor inden for en frist på en måned.

14 Den begrundelse, der var vedlagt skrivelsen af 25. februar 2008 gentager i det væsentlige den begrundelse, som tidligere var blevet meddelt sagsøgeren. Herudover tilføjede Rådet følgende:

»[Rechtbank] konkluderede i dom af 13. september 2007 (LJN:BB3484), at adskillige indicier giver belæg for, at José María Sison har været involveret i CPP's centralkomité (CC) og dets væbnede gren, NPA. [Rechtbank] nåede også frem til den konklusion, at der foreligger indicier, som giver belæg for, at José María Sison fortsat spiller en fremtrædende rolle i CC's, CPP's og NPA's ulovlige aktiviteter.

Efter appel af Rechtbanks afgørelse fastslog Gerechtshof te 's-Gravenhage (appelret i Haag) i dom af 3. oktober 2007 (LJN:BB4662), at sagens akter indeholder en række indicier for, at José María Sison under sit mangeårige eksil fortsat har spillet en fremtrædende rolle i CPP som leder eller på anden måde.«

15 Ved skrivelse af 24. marts 2008 indgav sagsøgeren sine bemærkninger som svar herpå til Rådet. Han gentog de argumenter, som han allerede tidligere havde fremsat over for Rådet, og gjorde herudover nærmere gældende, at hverken Rechtbanks eller

Gerechtshof te 's-Gravenhages dom opfyldte de betingelser, der var opstillet i den fællesskabslovgivning, der fandt anvendelse som hjemmel for en afgørelse om indefrysning af midler.

16 Afgørelse 2008/343 blev meddelt sagsøgeren ved en skrivelse fra Rådet af 29. april 2008. Denne skrivelse var vedlagt en begrundelse, som var identisk med den, der var vedlagt Rådets skrivelse af 25. februar 2008.

17 Ved afgørelse 2008/583/EF af 15. juli 2008 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2007/868 (EUT L 188, s. 21) vedtog Rådet en ny ajourført liste over personer, grupper og enheder, som nævnte forordning finder anvendelse på. Sagsøgeren og New People's Army (NPA) er ved navns nævnelse opført på denne liste med samme ordlyd som den, der er anvendt i bilaget til afgørelse 2007/868, som ændret ved afgørelse 2008/343.

18 Afgørelse 2008/583 blev meddelt sagsøgeren ved en skrivelse fra Rådet af 15. juli 2008. Denne skrivelse var vedlagt en begrundelse, som var identisk med den, der var vedlagt Rådets skrivelser af 25. februar og 29. april 2008.

19 Ved afgørelse 2009/62/EF af 26. januar 2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2008/583 (EUT L 23, s. 25) vedtog Rådet en ny ajourført liste over personer, grupper og enheder, som nævnte forordning finder anvendelse på. Sagsøgeren og NPA er ved navns nævnelse opført på denne liste med samme ordlyd som den, der er anvendt i bilaget til afgørelse 2007/868, som ændret ved afgørelse 2008/343.

20 Afgørelse 2009/62 blev meddelt sagsøgeren ved en skrivelse fra Rådet af 27. januar 2009. Denne skrivelse var vedlagt en begrundelse, som var identisk med den, der var vedlagt Rådets skrivelser af 25. februar, 29. april og 15. juli 2008.

21 Ved forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2009/62 (EUT L 151, s. 14) vedtog Rådet en ny ajourført liste over personer, grupper og enheder, som forordning nr. 2580/2001 finder anvendelse på. Sagsøgeren og NPA er ved navns nævnelse opført på denne liste med samme ordlyd som den, der er anvendt i bilaget til afgørelse 2009/62.

22 Forordning nr. 501/2009 blev meddelt sagsøgeren ved en skrivelse fra Rådet af 16. juni 2009. Denne skrivelse var vedlagt en begrundelse, som var identisk med den, der var vedlagt Rådets skrivelse af 27. januar 2009.

Retsforhandlinger og parternes påstande

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. september 2007 anlagde sagsøgeren denne sag. Sagsøgeren nedlagde oprindeligt påstand om delvis annullation af afgørelse 2007/445 i medfør af artikel 230 EF, henholdsvis erstatning i medfør af artikel 235 EF og 288 EF.

24 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag fremsatte sagsøgeren begæring om, at der blev truffet afgørelse efter en fremskyndet procedure i medfør af artikel 76a i Rettens procesreglement. Rådet fremkom med sine bemærkninger til denne begæring den 28. september 2007.

25 Før den tog stilling til denne begæring, besluttede Retten (Syvende Afdeling) den 11. oktober 2007 at indkalde parterne til et uformelt møde i den refererende dommers tilstedeværelse, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 64. Dette møde blev afholdt den 8. november 2007.

26 Den 13. november 2007 besluttede Retten (Syvende Afdeling) for så vidt angår annullationspåstanden i medfør af artikel 230 EF at træffe afgørelse efter en fremskyndet procedure på betingelse af, at sagsøgeren inden for en frist på syv dage indgav en forkortet udgave af stævningen samt en fortegnelse over de bilag, der som de eneste skulle tages i betragtning, i overensstemmelse med det udkast, som han havde udarbejdet med henblik på det uformelle møde, og under overholdelse af Rettens praktiske anvisninger til parterne (EUT 2007 L 232, s. 7). Sagsøgeren opfyldte denne betingelse.

27 På parternes begæring udsatte formanden for Rettens Syvende Afdeling ved kendelse af 13. november 2007 sagen for så vidt angår erstatningspåstanden i medfør af artikel 235 EF og 288 EF til afsigelsen af dommen vedrørende annullationspåstanden i medfør af artikel 230 EF.

28 I den forkortede udgave af stævningen, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 19. november 2007, nedlagde sagsøgeren følgende påstande:

— Annullation af afgørelse 2007/445, særligt punkt 1.33 og 2.7 i bilaget hertil, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 I svarskriftet, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 5. december 2007, nedlagde Rådet følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 24. januar 2008 fremsatte sagsøgeren begæring om at måtte tilpasse sine påstande, anbringender og argumenter, således at de omfattede afgørelse 2007/868. I dokumentet nedlagde sagsøgeren følgende påstande:

— Denne tilpasning admitteres, og annullationspåstanden anses for at være rettet mod afgørelse 2007/868.

— Delvis annullation af afgørelse 2007/868, særligt punkt 1.33 og 2.7 i bilaget hertil, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 I sine bemærkninger, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 15. februar 2008, tilkendegav Rådet, at det tiltrådte sagsøgerens begæring om tilpasning af påstande og anbringender.

32 Ved kendelser afsagt af formanden for Rettens Syvende Afdeling den 12. februar og 22. april 2008 efter høring af parterne har Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.

33 Ved skrivelse af 7. maj 2008 indleverede Rådet genparter til Rettens Justitskontor af afgørelse 2008/343, af den skrivelse, hvorved det havde meddelt sagsøgeren denne afgørelse, og af den nye begrundelse, som var vedlagt denne skrivelse som bilag. Disse dokumenter blev tilført sagens akter.

34 Sagsøgeren indgav sine bemærkninger som svar herpå ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juni 2008.

35 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juli 2008 fremsatte sagsøgeren begæring om at måtte tilpasse sine påstande, anbringender og argumenter, således at de omfattede afgørelse 2008/343. I dette dokument nedlagde sagsøgeren følgende påstande:

— Denne tilpasning admitteres, og annullationspåstanden anses for at være rettet mod afgørelse 2008/343.

— Delvis annullation af afgørelse 2008/343, særligt denne afgørelses artikel 1 samt dens artikel 2, for så vidt som sagsøgerens navn er nævnt heri.

— Delvis annullation af afgørelse 2007/868, særligt punkt 1.33 og 2.7 i bilaget hertil, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Delvis annullation af afgørelse 2007/445 i overensstemmelse med sagsøgerens oprindelige påstand.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 I sine bemærkninger, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 29. juli 2008, tilkendegav Rådet, at det tiltrådte sagsøgerens begæring om tilpasning af påstande og anbringender, og tog til genmæle over for den argumentation, som var indeholdt i nævnte dokument.

37 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 15. september 2008 fremsatte sagsøgeren begæring om at måtte tilpasse sine påstande, anbringender og argumenter, således at de omfattede afgørelse 2008/583. I dette dokument nedlagde sagsøgeren følgende påstande:

— Denne tilpasning admitteres, og annullationspåstanden anses for at være rettet mod afgørelse 2008/583.

— Delvis annullation af afgørelse 2008/583, særligt af punkt 1.26 og 2.7 i bilaget hertil, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Delvis annullation af afgørelse 2007/445, 2007/868 og 2008/343 i overensstemmelse med de af sagsøgeren tidligere nedlagte påstande.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

38 I sine bemærkninger, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 10. oktober 2008, tilkendegav Rådet, at det tiltrådte sagsøgerens begæring om tilpasning af påstande, anbringender og argumenter.

39 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 26. februar 2009 fremsatte sagsøgeren begæring om at måtte tilpasse sine påstande, anbringender og argumenter, således at de omfattede afgørelse 2009/62. I dette dokument nedlagde sagsøgeren følgende påstande:

— Denne tilpasning admitteres, og annullationspåstanden anses for at være rettet mod afgørelse 2009/62.

— Delvis annullation af afgørelse 2009/62, særligt punkt 1.26 og 2.7 i bilaget hertil, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Delvis annullation af afgørelse 2007/445, 2007/868, 2008/343 og 2008/583 i overensstemmelse med de af sagsøgeren tidligere nedlagte påstande.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

40 I sine bemærkninger, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 18. marts 2009, tilkendegav Rådet, at det tiltrådte sagsøgerens begæring om tilpasning af påstande, anbringender og argumenter.

41 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Syvende Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling.

42 Med undtagelse af Det Forenede Kongerige, som ikke gav møde, afgav parterne mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 30. april 2009.

43 Under retsmødet opfordrede Retten sagsøgeren til inden for en frist på syv dage at fremlægge et dokument, der allerede var tilført sagsakterne i sag T-47/03, og som på ny blev påberåbt af sagsøgerens advokat under den mundtlige forhandling i nærværende sag, nemlig en erklæring afgivet den 8. oktober 2002 af den daværende udenrigsminister J. De Hoop Scheffer som svar på et spørgsmål i parlamentet vedrørende CPP's, NPA's og sagsøgerens aktiviteter i Nederlandene.

44 Da sagsøgeren havde imødekommet denne opfordring, opfordrede Retten de øvrige procesdeltagere til at indgive skriftlige bemærkninger vedrørende dette dokument inden for en frist af syv dage, hvorefter den mundtlige forhandling blev afsluttet.

45 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juni 2009 fremsatte sagsøgeren begæring over for Retten om genåbning af den mundtlige forhandling med henblik på vedtagelse af en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der ville give sagsøgeren mulighed for at tilpasse sine påstande, anbringender og argumenter under hensyn til vedtagelsen af forordning nr. 501/2009. I dette dokument nedlagde sagsøgeren følgende påstande:

— Denne tilpasning admitteres, og annullationspåstanden anses for at være rettet mod forordning nr. 501/2009.

— Delvis annullation af forordning nr. 501/2009 og nærmere bestemt af punkt 1.24 og 2.7 i bilaget hertil, for så vidt som disse bestemmelser vedrører sagsøgeren.

— Delvis annullation af afgørelse 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 og 2009/62 i overensstemmelse med de af sagsøgeren tidligere nedlagte påstande.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

46 Ved kendelse af 8. juli 2009 besluttede Retten (Syvende Afdeling) at anordne genåbning af den mundtlige forhandling i overensstemmelse med procesreglementets artikel 62. Ved skrivelse fra Justitskontoret af 10. juli 2009 blev de øvrige procesdeltagere opfordret til at tage stilling til den anmodning om vedtagelse af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der var indeholdt i det ovenfor i præmis 45 nævnte dokument. Efter høring af disse procesdeltagere udsatte Retten afgørelsen vedrørende sagsøgerens begæring, og den mundtlige forhandling blev afsluttet på ny ved afgørelse af 7. august 2009.

Om de processuelle følger af, at den oprindeligt anfægtede retsakt er blevet ophævet og afløst af andre retsakter under sagens behandling

47 Som det fremgår af den foregående fremstilling, er afgørelse 2007/445 efter stævningens indgivelse blevet ophævet og afløst af først afgørelse 2007/868, derefter afgørelse 2008/343, dernæst afgørelse 2008/583, dernæst afgørelse 2009/62 og endelig af forordning nr. 501/2009. Sagsøgeren har successivt fremsat begæring om at måtte tilpasse sine oprindeligt nedlagte påstande, således at søgsmålet er rettet mod at opnå annullation af disse fire afgørelser og denne forordning, for så vidt som disse retsakter vedrører ham. Han har i øvrigt opretholdt påstandene om annullation af de tidligere, nu ophævede retsakter, idet han herved under henvisning til Rettens dom af 3. april 2008, PKK mod Rådet (sag T-229/02, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis), har gjort gældende, at han fortsat har en interesse i at opnå

annullation af alle retsakter, hvorved han er blevet optaget på den omtvistede liste eller fortsat har været opført på denne, uanset at de er blevet ophævet.

48 I overensstemmelse med fast retspraksis vedrørende søgsmål rettet mod på hinanden følgende indefrysninger af midler vedtaget i medfør af forordning nr. 2580/2001 (jf. Rettens dom af 23.10.2008, sag T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »PMOI I-dommen«, præmis 45-48 og den heri nævnte retspraksis) skal disse begæringer tages til følge.

49 I det foreliggende tilfælde skal annullationspåstanden derfor fra tidspunktet for afslutningen af den mundtlige forhandling, efter genåbning af denne, anses for at sigte mod annullation af afgørelse 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 og 2009/62 samt forordning nr. 501/2009, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, og procesdeltagerne skal have adgang til at omformulere deres påstande, anbringender og argumenter under hensyn til disse nye omstændigheder, hvilket medfører en ret for disse til at nedlægge yderligere påstande, anbringender og argumenter (jf. i denne retning Rettens dom af 12.12.2006, sag T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, Sml. II, s. 4665, herefter »OMPI-dommen«, præmis 30).

50 Da den begrundelse, som Rådet henviste til som grundlag for afgørelse 2008/343, 2008/583 og 2009/62 samt forordning nr. 501/2009, er blevet suppleret i forhold til den begrundelse, som det henviste til som grundlag for afgørelse 2007/445 og 2007/868, og sagsøgeren følgelig har ændret sin argumentation til støtte for påstandene om annullation af disse afgørelser, vil disse påstande blive gjort til genstand for en særskilt gennemgang i det følgende.

Om påstandene om annullation af afgørelse 2007/445 og 2007/868

51 Inden for rammerne af nærværende fremskyndede procedure har sagsøgeren i det væsentlige gjort fire anbringender gældende til støtte for påstanden om annullation af afgørelse 2007/445. Det første vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten og et åbenbart fejlagtigt skøn. Det andet vedrører tilsidesættelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Det tredje vedrører tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det fjerde vedrører tilsidesættelse af fællesskabsrettens almindelige principper og af de grundlæggende rettigheder.

52 Sagsøgeren er i øvrigt af den opfattelse, at disse anbringender og argumenterne til støtte herfor tillige, mutatis mutandis, begrunder, at afgørelse 2007/868 annulleres.

Det første anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og et åbenbart fejlagtigt skøn

Parternes argumenter

53 Sagsøgeren har gjort gældende, at den begrundelse, der var vedlagt som bilag til Rådets skrivelser af 23. april og 29. juni 2007, ikke opfylder begrundelseskravet i henhold til artikel 253 EF, således som det er blevet præciseret i retspraksis.

54 For det første har Rådet hverken besvaret sagsøgerens udførlige bemærkninger af 22. maj 2007, eller overhovedet nævnt disse, hvilket viser, at de ikke er blevet taget i betragtning.

55 For det andet er den begrundelse, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, åbenbart fejlagtig, således at den ikke kan betragtes som fyldestgørende i retlig henseende. Dels er begrundelsen baseret på en række udokumenterede og ukorrekte faktiske anbringender (jf. i denne henseende præmis 73 nedenfor). Dels har Rådet fejlfortolket Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse (jf. i denne henseende præmis 75-78 nedenfor). Endelig opfylder ingen af de fire afgørelser truffet af nationale myndigheder, som Rådet har henvist til for at begrunde vedtagelsen af afgørelse 2007/445, kriterierne i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 (jf. i denne henseende præmis 74, 79 og 80 nedenfor).

56 For det tredje er den begrundelse, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, ikke »specifik og konkret« som omhandlet i Sison-dommen (præmis 198 og 217). Dels begrænsede Rådet sig til at fremsætte nogle almindelige betragtninger. Dels forklarede Rådet ikke, hvorfor indefrysningen af sagsøgerens midler fortsat var begrundet ti år efter Rechtbanks afgørelse og 12 år efter Raad van States dom af 1995, som begge vedrørte faktiske omstændigheder af endnu ældre dato. Endelig forklarede Rådet ikke, på hvilken måde indefrysningen af sagsøgerens midler konkret kunne bidrage til bekæmpelse af terror. Det fremlagde ikke nogen form for bevis, der med rimelighed godtgjorde, at sagsøgeren ville kunne anvende sine midler til at begå eller lette gennemførelsen af fremtidige terrorhandlinger.

57 Rådet, som tillige har henvist til sine argumenter vedrørende sagsøgerens andet anbringende (præmis 82-85 nedenfor), er af den opfattelse, at det har overholdt kravet om begrundelse af afgørelserne om indefrysning af midler, således som det er præciseret i Sison-dommen, idet det over for sagsøgeren har fremlagt præcise oplysninger, der viser, at der er truffet afgørelser af kompetente nationale myndigheder over for ham, som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. I den begrundelse, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, var det endvidere præciseret, at Rådet er overbevist om, at de grunde, der førte til, at sagsøgeren blev optaget på den omtvistede liste, fortsat er gyldige.

58 Rådet har i denne henseende gjort gældende, at spørgsmålet, om restriktive foranstaltninger truffet over for en terrorist eller en terrororganisation skal opretholdes, er et spørgsmål af politisk karakter, som det alene påhviler lovgiver af afgøre. Lovgiver bør tage hensyn til samtlige relevante forhold, herunder den pågældendes tidligere involvering i terrorhandlinger og vedkommendes forventede

fremtidige hensigter. Lovgiver bør ligeledes tage karakteren af de afgørelser, der er truffet af de kompetente nationale myndigheder, i betragtning. Alle disse faktorer vedrører borgernes sikkerhed og beskyttelsen af den offentlige orden, som er områder, med hensyn til hvilke Rådet råder over en vid skønsbeføjelse.

Rettens bemærkninger

59 Genstanden for den garanti, der vedrører begrundelsespligten i forbindelse med vedtagelse af en afgørelse om indefrysning af midler i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, samt de begrænsninger for denne garanti, som lovligt kan pålægges de berørte i en sådan forbindelse, blev defineret af Retten i OMPI-dommen (præmis 138-151) og Sison-dommen (præmis 185-198).

60 Det fremgår nærmere bestemt af OMPI-dommens præmis 143-146 og 151, at såvel begrundelsen for en oprindelig afgørelse om indefrysning af midler som begrundelsen for de efterfølgende afgørelser skal henvise til ikke blot de lovfæstede betingelser for at anvende forordning nr. 2580/2001, navnlig at der foreligger en national afgørelse truffet af en kompetent myndighed, men også til de specifikke og konkrete grunde til, at Rådet ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse finder, at den berørte bør være genstand for en indefrysning af midler (jf. tillige PMOI I-dommen, præmis 81).

61 Det fremgår desuden af såvel samme doms præmis 145 som af artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, hvortil artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 også henviser, at når de efterfølgende afgørelser om indefrysning af midler skal ske efter en »fornyet gennemgang« af den berørtes situation, er det med henblik på at sikre, at det »stadig er berettiget« at lade den pågældende være opført på den omtvistede liste, i givet fald på grundlag af nye oplysninger eller beviser (jf. tillige PMOI I-dommen, præmis 82).

62 I denne henseende har Retten imidlertid præciseret, at hvis begrundelsen for en efterfølgende indefrysning af midler i det væsentlige er den samme som den, der allerede er henvist til i forbindelse med en forudgående afgørelse, kan en erklæring herom være tilstrækkelig, særligt hvis den berørte er en gruppe eller en enhed (jf. PMOI I-dommen, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

63 I det foreliggende tilfælde skal Retten fastslå, at Rådet behørigt har overholdt de principper, som Retten opstillede i OMPI-dommen, Sison-dommen og PMOI I-dommen, i forbindelse med vedtagelsen af de anfægtede afgørelser.

64 I de begrundelser, der var vedlagt som bilag til dets skrivelser til sagsøgeren af 23. april og 29. juni 2007 samt 21. januar 2008, redegjorde Rådet for de relationer, der efter dets opfattelse eksisterede mellem sagsøgeren, CPP og NPA, og henviste til en række handlinger, som angiveligt var begået af sagsøgeren eller af NPA, og som efter Rådets opfattelse var omfattet af bestemmelserne i artikel 1, stk. 3, nr. iii), litra i) og j), i fælles holdning 2001/931, og var blevet begået med de formål for øje, som var angivet i dennes artikel 1, stk. 3, nr. iii). I begrundelsens følgende afsnit henviste Rådet ligeledes til Raad van States dom af 1995, til Rechtbanks afgørelse og til ministeriel bekendtgørelse nr. DJZ/BR/749-02 af 13. august 2002 udstedt af Nederlandenes udenrigsminister og finansminister (herefter »Sanctieregeling«) og til den afgørelse truffet af Amerikas Forenede Staters regering, hvorved sagsøgeren udpegedes som »Specially Designated Global Terrorist« i medfør af præsidentielt dekret (Executive Order) nr. 13224, underskrevet af præsident George W. Bush den 23. september 2001 (herefter »den amerikanske afgørelse«), en afgørelse, som Rådet anførte kunne indbringes for domstolene i medfør af amerikansk ret. Rådet udledte heraf, at der var truffet afgørelser over for sagsøgeren som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Herefter erklærede Rådet sig overbevist om, at de grunde, der førte til, at sagsøgeren blev optaget på den omtvistede liste, fortsat var gyldige, og meddelte sagsøgeren sin afgørelse om fortsat at lade ham være undergivet foranstaltningerne i henhold til artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2580/2001.

65 Hertil kommer, at Rådets vide skønsbeføjelse med hensyn til de forhold, som skal tages i betragtning i forbindelse med vedtagelsen eller opretholdelsen af en indefrysning af midler (OMPI-dommen, præmis 159), må anses for at omfatte en vurdering af den trussel, som en person eller en enhed, der tidligere har begået terrorhandlinger, fortsat

kan udgøre, uanset at den i kortere eller længere tid stiller sin terrorvirksomhed i bero (PMOI I-dommen, præmis 112).

66 På denne baggrund, og henset til den i præmis 62 ovenfor nævnte retspraksis, kan det, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke kræves af Rådet, at det mere specifikt angiver, på hvilken måde indefrysningen af dennes midler konkret kan bidrage til terrorbekæmpelsen, eller at det fremlægger beviser, der godtgør, at den pågældende ville kunne anvende sine midler til at begå eller lette gennemførelsen af fremtidige terrorhandlinger.

67 For så vidt som sagsøgeren har kritiseret Rådet for at støtte sig på en åbenbart fejlagtig begrundelse, skal der henvises til, at begrundelsespligten i henhold til fast retspraksis udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt (Domstolens dom af 15.12.2005, sag C-66/02, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 10901, præmis 26, Rettens dom af 5.12.2006, sag T-303/02, Westfalen Gassen Nederland mod Kommissionen, Sml. II, s. 4567, præmis 72, og PMOI I-dommen, præmis 85). Således kan en indsigelse om denne begrundelses rigtighed ikke undersøges i forbindelse med prøvelsen af, hvorvidt den i artikel 253 EF fastsatte forpligtelse er overholdt (dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 55).

68 Følgelig skal denne kritik forkastes som irrelevant i forbindelse med nærværende anbringende. Der skal imidlertid tages hensyn til den ved gennemgangen af anbringendet om tilsidesættelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, i hvilken forbindelse det vil kunne være relevant (jf. præmis 87 nedenfor).

69 For så vidt som sagsøgeren kritiserer Rådet for ikke at have besvaret hans skriftlige bemærkninger, skal der henvises til, at selv om det i medfør af artikel 253 EF påhviler Rådet at angive de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for dets retsakter, og de retlige betragtninger, som har foranlediget det til at vedtage disse, kræver denne bestemmelse ikke, at Rådet behandler alle de faktiske og retlige spørgsmål, som er

blevet rejst af de berørte under den administrative procedure (jf. PMOI I-dommen, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis).

70 Følgelig skal denne kritik ligeledes forkastes som irrelevant i forbindelse med nærværende anbringende. Det vil imidlertid kunne være relevant i forbindelse med gennemgangen af anbringendet om tilsidesættelse af retten til forsvar.

71 Det følger af det ovenstående, at den hævdede tilsidesættelse af begrundelsespligten ikke er godtgjort i den foreliggende sag, således at det første anbringende ikke skal tages til følge.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931

Parternes argumenter

72 Sagsøgeren har gjort gældende, at de lovfæstede betingelser i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 ikke er opfyldt i den foreliggende sag.

73 For det første er de af Rådet fremsatte faktiske anbringender ifølge sagsøgeren fejlagtige og grundløse. De udgør derfor ikke »præcise oplysninger eller forhold« som omhandlet i de bestemmelser, der finder anvendelse. Dels har Rådet fejlagtigt og uden noget bevis hævdet, at sagsøgeren er Armando Liwanag. Dels har Rådet fejlagtigt og uden noget bevis hævdet, at sagsøgeren er leder af eller formand for »det filippinske kommunistiske parti, herunder New People's Army (NPA)«. Dels har Rådet fejlagtigt og uden noget bevis præsenteret sagsøgeren som »fortaler for voldsanvendelse« på trods af hans rolle i

fredsprocessen i Filippinerne. Endelig har Rådet fejlagtigt og uden noget bevis hævdet, at sagsøgeren har givet instrukser til NPA vedrørende hævdede terrorangreb i Filippinerne.

74 For det andet havde hverken Raad van State i 1995 eller Rechtbank i 1997 kompetence til at indlede en undersøgelse eller en retsforfølgelse med relation til en terrorhandling. Således kan Raad van State og Rechtbank, selv om de er judicielle myndigheder, ikke anses for at være »kompetente myndigheder« som omhandlet i de bestemmelser, der finder anvendelse.

75 I øvrigt har Rådet fortolket Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse fuldstændig fejlagtigt.

76 For det første »bekræftede« Rechtbank ikke Raad van States dom af 1995, eftersom det spørgsmål, der var indbragt for Rechtbank, var helt forskelligt fra det, som var blevet indbragt for Raad van State. Dels skulle Raad van State således afgøre spørgsmålet, om den nederlandske justitsminister kunne anvende artikel 1 F i Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (herefter »Genèvekonventionen«) på sagsøgeren med henblik på at nægte ham flygtningestatus. Raad van State besvarede dette spørgsmål benægtende og anerkendte, sagsøgerens flygtningestatus i medfør af Genèvekonventionens artikel 1 A. Dels skulle Rechtbank afgøre spørgsmålet, om den nederlandske justitsminister lovligt kunne nægte sagsøgeren opholdstilladelse i Nederlandene, selv om han var blevet anerkendt som flygtning, ud fra almene hensyn. Det eneste punkt, hvor Rechtbank »bekræftede« Raad van States dom af 1995, var med hensyn til den manglende anvendelighed af Genèvekonventionens artikel 1 F på sagsøgeren.

77 For det andet sluttede eller fastslog de nederlandske retter ikke, at sagsøgeren var »ansvarlig for et antal terrorangreb i Filippinerne«; dette spørgsmål var i øvrigt aldrig blevet indbragt for dem. Rechtbank skulle tage stilling til spørgsmålet, om

justitsministeren kunne nægte at give sagsøgeren opholdstilladelse »ud fra vægtige almene hensyn«, nærmere bestemt henset til »den nederlandske stats grundlæggende interesser, nemlig Nederlandenes integritet og troværdighed som suveræn stat, navnlig med hensyn til landets ansvar over for andre stater«. Det er åbenbart, at begrebet »almene hensyn« ikke svarer til det begreb, som dækkes af udtrykket »begår eller letter gennemførelsen af en terrorhandling«. Tilsvarende skulle Raad van State tage stilling til spørgsmålet, om Genèvekonventionens artikel 1 F fandt anvendelse. Herved fandt Raad van State, at de beviser, som var fremlagt af den nederlandske sikkerhedstjeneste »ikke [tilvejebragte] et tilstrækkeligt faktisk grundlag for at slutte, at [sagsøgeren] [havde] ledet [terroraktioner udført af NPA i Filippinerne] og [var] ansvarlig herfor i en sådan grad, at der kunne antages at foreligge overbevisende grunde til at formode, at [sagsøgeren] faktisk [havde] begået de alvorlige forbrydelser, som var omhandlet [i Genèvekonventionens artikel 1 F]«.

78 For det tredje havde de nederlandske retter ikke konkluderet, at sagsøgeren »opretholdt kontakter til terrororganisationer over hele verden«. I sin afgørelse begrænsede Rechtbank sig til forbigående at henvise til nogle »oplysninger om personlige kontakter mellem sagsøgeren og repræsentanter for terrororganisationer«. Sagsøgeren nægter at have haft sådanne kontakter og understreger, at han ikke har haft adgang til de dokumenter fra den nederlandske sikkerhedstjeneste, som denne opfattelse hos Rechtbank er baseret på, hvilket ifølge sagsøgeren udgør en tilsidesættelse af artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK), undertegnet i Rom den 4. november 1950. Under alle omstændigheder har sagsøgeren gjort gældende, at den blotte kontakt med medlemmer af en organisation, der af de nationale myndigheder anses for at være en terrororganisation, ikke i sig selv udgør deltagelse i eller lettelse af gennemførelsen af en terrorhandling som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.

79 For det tredje har sagsøgeren for så vidt angår Sanctieregeling (jf. Sison-dommen, præmis 80) og den amerikanske afgørelse (jf. Sison-dommen, præmis 79), anført, at der er tale om afgørelser truffet af administrative myndigheder, og ikke afgørelser, som er truffet af judicielle eller tilsvarende myndigheder. Disse afgørelser kan derfor ikke anses for at være blevet truffet af en »kompetent myndighed« som omhandlet i de bestemmelser, der finder anvendelse.

80 Hvad angår den omstændighed, som er blevet påberåbt af Rådet, at den amerikanske afgørelse kan »indbringes for domstolene i medfør af amerikansk ret«, har sagsøgeren anført, at det ikke indebærer, at denne er en afgørelse truffet af en judiciel myndighed. Han har tilføjet, at når han endnu ikke har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse, er det netop fordi han ikke råder over finansielle midler til at gøre dette på grund af den indefrysning af midler, som er foreskrevet ved afgørelse 2007/445, og ikke fordi han accepterer afgørelsen.

81 Rådet har gjort gældende, at de lovfæstede betingelser i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 er opfyldt i den foreliggende sag.

82 Det har for det første gjort gældende, dels at alle de faktiske anbringender, som er anført i den begrundelse, der er vedlagt som bilag til skrivelserne, er korrekte, dels at det har fortolket Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse korrekt. Ifølge Rådet har sagsøgeren præsenteret nævnte faktiske omstændigheder og den nævnte dom og afgørelse på en fejlagtig og vildledende måde.

83 I denne henseende har Rådet henvist til den beskrivelse af de administrative sager og retssagerne vedrørende sagsøgeren i Nederlandene og det sammendrag af Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse, som er indeholdt i Sison-dommens præmis 49, 50 og 56-70. Henset hertil er det med urette, at sagsøgeren ikke anser følgende faktiske anbringender, som Rådet har fremført, for at være godtgjort: Anbringendet om, at sagsøgeren er leder af CPP, herunder NPA, at han har udtalt sig til fordel for voldsanvendelse, at han har ledet eller forsøgt at lede NPA, en gruppe, der er ansvarlig for et antal terrorangreb i Filippinerne, og at han har opretholdt kontakter med terrororganisationer over hele verden. Det er tillige vildledende, når sagsøgeren har hævdet, at han er blevet anerkendt som flygtning af Raad van State og Rechtbank. I realiteten har sagsøgeren aldrig opnået status af flygtning eller opholdstilladelse i Nederlandene, hvilket er blevet bekræftet af Rechtbank.

84 Hvad angår sagsøgerens faktiske anbringende om, at han ikke har kunnet forsvare sig behørigt for Rechtbank på grund af, at han ikke har haft adgang til visse af sagens akter, som er blevet anset for fortrolige (jf. præmis 78 ovenfor), har Rådet taget til genmæle

heroverfor, idet det har anført, dels at dette argument vedrører sagen for den kompetente nationale ret, dels at sagsøgeren på daværende tidspunkt havde accepteret, at de omhandlede sagsakter blev gennemgået af Rechtbanks præsident og taget i betragtning af denne uden at blive videregivet til sagsøgeren, således som dette fremgår af præmis 6 i Rechtbanks afgørelse (jf. tillige Sison-dommen, præmis 62).

85 Rådet har for det andet gjort gældende, at Raad van State og Rechtbank anså de faktiske omstændigheder, som var nævnt i den begrundelse, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, og som er gengivet i præmis 83 ovenfor, for at være godtgjort. Disse faktiske omstændigheder er ifølge Rådet omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1, stk. 3, nr. iii), litra i) (trusler om at begå terrorhandlinger) og j) (ledelse af en terrorgruppe), i fælles holdning 2001/931. Rådet er derfor af den opfattelse, at artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 er blevet anvendt korrekt på sagsøgerens situation, og at det ikke har foretaget et åbenbart fejlagtigt skøn i denne henseende; et sådant er alene undergivet Rettens prøvelsesadgang (Sison-dommen, præmis 206).

86 Rådet har for det tredje, med hensyn til de afgørelser, som er truffet af de nederlandske og amerikanske administrative myndigheder over for sagsøgeren (jf. præmis 79 ovenfor), anført, at artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 ikke kræver, at den kompetente nationale myndigheds afgørelse nødvendigvis skal træffes af en judiciel myndighed. Det fremhæver i øvrigt, at disse afgørelser kan gøres til genstand for prøvelse ved de nederlandske og amerikanske retter. Rådet har gjort gældende, at det under alle omstændigheder ikke har baseret de anfægtede afgørelser på disse afgørelser, men på Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse.

Rettens bemærkninger

87 Der skal for det første foretages en gennemgang af sagsøgerens indvending om, at de faktiske anbringender, der er indeholdt i den begrundelse, der var vedlagt som bilag til Rådets skrivelser af 23. april og 29. juni 2007 og 21. januar 2008, er fejlagtige og grundløse. Denne indvending er i det væsentlige identisk med den indvending, som

blev fremsat i forbindelse med det første anbringende, og hvorefter den begrundelse, der var vedlagt som bilag til skrivelserne, er åbenbart fejlagtig (jf. præmis 55 ovenfor).

88 Det skal imidlertid fastslås, at de omhandlede faktiske anbringender — bortset fra anbringendet om, at sagsøgeren er Armando Liwanag, som imidlertid er fuldstændig irrelevant for den foreliggende sag — er behørigt støttet af de sagsakter, som er fremlagt for Retten, nærmere bestemt af de endelige og uanfægtelige konstateringer af de faktiske omstændigheder, som Raad van State foretog, og Rechtbank overtog, og som har materiel retskraft. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at henvise til Sisondommens præmis 46-70, som tillige er gengivet i præmis 106 nedenfor.

89 På denne baggrund skal sagsøgerens indvendinger vedrørende et, i givet fald åbenbart, fejlagtigt skøn med hensyn til de faktiske omstændigheder ikke tages til følge.

90 Der skal for det andet foretages en samlet gennemgang af sagsøgerens indvendinger om, at hverken Raad van States dom af 1995, Rechtbanks afgørelse, Sanctieregeling eller den amerikanske afgørelse udgør afgørelser truffet af kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.

91 I denne henseende henviser Retten til, at den i OMPI-dommen, PMOI I-dommen og dom af 4. december 2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet (sag T-284/08, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »PMOI II-dommen«) præciserede: a) betingelserne for at anvende artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, b) den bevisbyrde, der i denne sammenhæng påhviler Rådet, og c) rækkevidden af domstolsprøvelsen på området.

92 Som Retten bemærkede i præmis 115 og 116 i OMPI-dommen, i præmis 130 i PMOI I-dommen og i præmis 50 i PMOI II-dommen, er de faktiske og retlige omstændigheder, der kan påvirke anvendelsen af indefrysning af midler over for en person, en gruppe eller en enhed, fastsat i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001. I henhold til denne bestemmelse udarbejder, reviderer og ændrer Rådet med enstemmighed listen over personer, grupper og enheder, som denne forordning finder anvendelse på, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1, stk. 4-6, i fælles holdning 2001/931. Den omhandlede liste udarbejdes således, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, på grundlag af præcise oplysninger eller sagsakter, der viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent myndighed over for de omhandlede personer, grupper og enheder, hvad enten der er indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling eller forsøg på at begå, deltage i eller lette gennemførelsen af en sådan handling, baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier, eller der er afsagt dom for sådanne handlinger. Ved »kompetent myndighed« forstås en judiciel myndighed eller, hvor judicielle myndigheder ikke har kompetence på det område, som dette stykke dækker, en tilsvarende kompetent myndighed på dette område. Desuden skal navnene på personer og enheder, der er opført på listen i bilaget, i henhold til bestemmelserne i artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 med regelmæssige mellemrum og mindst en gang hvert halve år underkastes en fornyet gennemgang for at sikre, at det stadig er berettiget at bevare deres navne på listen.

93 I præmis 117 i OMPI-dommen, i præmis 131 i PMOI I-dommen og i præmis 51 i PMOI II-dommen udledte Retten af disse bestemmelser, at den procedure, der kan føre til en indefrysning af midler i medfør af de relevante bestemmelser, forløber på såvel nationalt plan som på fællesskabsplan. I første omgang skal en national kompetent — i princippet dømmende — myndighed træffe en afgørelse i forhold til den berørte, der opfylder definitionen i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Hvis der er tale om en afgørelse om at indlede undersøgelser eller retsforfølgelse, skal den være baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier. Dernæst skal Rådet med enstemmighed beslutte, om det vil optage den berørte part på den omtvistede liste, på grundlag af præcise oplysninger eller sagsakter, der viser, at der er truffet en sådan afgørelse. Rådet skal efterfølgende med regelmæssige mellemrum og mindst en gang hvert halve år sikre sig, at det er berettiget at bevare den berørtes navn på den omtvistede liste. Kontrollen af, at der foreligger en afgørelse fra en national myndighed, der opfylder nævnte definition, fremgår at være en afgørende forudgående betingelse for Rådets vedtagelse af en oprindelig afgørelse om indefrysning af midler, hvorimod kontrollen på nationalt plan af afgørelsens følger er uomgængelig i forbindelse med vedtagelsen af en efterfølgende afgørelse om indefrysning af midler.

94 I præmis 123 i OMPI-dommen, i præmis 132 i PMOI I-dommen og i præmis 52 i PMOI II-dommen henviste Retten desuden til, at forholdet mellem medlemsstaterne og fællesskabsinstitutionerne i henhold til artikel 10 EF bygger på en gensidig forpligtelse til loyalt samarbejde (jf. Domstolens dom af 16.10.2003, sag C-339/00, Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 11757, præmis 71 og 72 og den deri nævnte retspraksis). Dette princip gælder generelt, og det finder navnlig anvendelse inden for rammerne af politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager (der i almindelighed benævnes »retlige og indre anliggender« (RIA)) i medfør af EU-traktatens afsnit VI, der i øvrigt fuldt ud bygger på samarbejdet mellem medlemsstaterne og institutionerne (Domstolens dom af 16.6.2005, sag C-105/03, Pupino, Sml. I, s. 5285, præmis 42).

95 I præmis 124 i OMPI-dommen, i præmis 133 i PMOI I-dommen og i præmis 53 i PMOI II-dommen udtalte Retten, at en anvendelse af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 — hvilke bestemmelser indfører en særlig form for samarbejde mellem Rådet og medlemsstaterne i forbindelse med den fælles kamp mod terrorisme — indebærer en forpligtelse for Rådet til i videst muligt omfang at henholde sig til den kompetente nationale myndigheds skøn og, i hvert fald for så vidt som der er tale om en dømmende myndighed, navnlig hvad angår spørgsmålet, om der foreligger »seriøse og troværdige beviser eller indicier«, som myndigheden har baseret sin afgørelse på.

96 Som det blev fastslået i præmis 134 i PMOI I-dommen og i præmis 54 i PMOI II-dommen, fremgår det af det ovenstående, at det ganske vist er Rådet, der har bevisbyrden for, at indefrysning af midler, der tilhører en person, en gruppe eller en enhed, er eller forbliver berettiget i henhold til den relevante lovgivning, men genstanden for denne bevisbyrde er relativt begrænset inden for fællesskabsproceduren for indefrysning af midler. For så vidt angår en oprindelig afgørelse om indefrysning af midler omfatter den i det væsentlige spørgsmålet, om der foreligger præcise oplysninger eller sagsakter, som viser, at der er truffet en afgørelse over for den berørte af en national myndighed, der opfylder definitionen i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Desuden omfatter bevisbyrden i tilfælde af en efterfølgende afgørelse om indefrysning af midler efter en fornyet gennemgang i det væsentlige spørgsmålet, om indefrysningen af midler stadig er berettiget, henset til alle relevante omstændigheder i det foreliggende tilfælde, særligt følgerne af nævnte afgørelse fra den kompetente nationale myndighed.

97 Hvad angår den prøvelse, som Retten foretager, har den i præmis 159 i OMPI-dommen, i præmis 137 i PMOI I-dommen og i præmis 55 i PMOI II-dommen anerkendt, at Rådet har en vid skønsbeføjelse med hensyn til de forhold, der i overensstemmelse med en fælles holdning vedtaget i henhold til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik kan tages i betragtning med henblik på at vedtage økonomiske og finansielle sanktioner i medfør af artikel 60 EF, 301 EF og 308 EF. Denne skønsbeføjelse vedrører særligt de hensigtsmæssighedsbetragtninger, som sådanne afgørelser er baseret på.

98 Selv om Retten (jf. præmis 138 i PMOI I-dommen og præmis 55 i PMOI II-dommen) anerkender, at Rådet har en skønsmargin på området, indebærer dette imidlertid ikke, at den skal afholde sig fra at efterprøve denne institutions fortolkning af de relevante oplysninger. Fællesskabets retsinstanser skal således ikke blot tage stilling til den materielle rigtighed af de beviser, der henvises til, oplysningernes troværdighed og indbyrdes sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en bedømmelse af situationen, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner. Inden for rammerne af denne kontrol tilkommer det imidlertid ikke Fællesskabets retsinstanser at sætte deres eget skøn vedrørende hensigtsmæssigheden i stedet for Rådets (jf. analogt Domstolens dom af 22.11.2007, sag C-525/04 P, Spanien mod Lenzing, Sml. I, s. 9947, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

99 I den foreliggende sag skal det først og fremmest, i overensstemmelse med denne retspraksis, efterprøves, om de anfægtede afgørelser er blevet truffet på grundlag af præcise oplysninger eller sagsakter, som viser, at der er truffet en afgørelse over for sagsøgeren af en national myndighed, der opfylder definitionen i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.

100 I denne henseende henvises der i de begrundelser, der var vedlagt som bilag til skrivelserne til sagsøgeren af 23. april og 29. juni 2007 og 21. januar 2008, til fire afgørelser, om hvilke det a priori kan hævdes, at de er blevet truffet af kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, nemlig: Raad van States dom af 1995, Rechtbanks afgørelse, Sanctieregeling og den amerikanske afgørelse.

101 I svarskriftet (punkt 31) har Rådet imidlertid anført, at det med henblik på den foreliggende sag — selv om det har anset sig for berettiget til tillige at anse Sanctieregeling og den amerikanske afgørelse for afgørelser truffet af kompetente myndigheder som omhandlet i denne bestemmelse, som det kunne have baseret sin egen afgørelse på — kun påberåber sig Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse som sådanne afgørelser.

102 Under retsmødet bekræftede Rådet og Kongeriget Nederlandene som svar på et spørgsmål stillet af Retten udtrykkeligt dette punkt, idet de præciserede, at Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse faktisk udgør de to eneste afgørelser truffet af kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, som de anfægtede afgørelser er baseret på. Rådet tilføjede, at det kun havde taget Sanctieregeling og den amerikanske afgørelse i betragtning i forbindelse med udøvelsen af sin skønsbeføjelse som faktiske omstændigheder, der skulle understøtte konstateringerne i de to omhandlede afgørelser vedrørende sagsøgerens fortsatte involvering i CPP og NPA.

103 Disse forklaringer, som i øvrigt er i overensstemmelse med det allerede fremførte af Rådet og Nederlandene i forbindelse med sag T-47/03 (jf. Sison-dommen, præmis 211 og 222), har samme værdi som en erklæring afgivet for retten, som skal komme sagsøgeren til gode, eftersom de ikke er åbenbart uforenelige med selve ordlyden af de afgørelser, som anfægtes ved dette søgsmål.

104 Det er i øvrigt ikke blevet godtgjort — og end ikke blevet gjort gældende — at de anfægtede afgørelser blev truffet på grundlag af en anden afgørelse fra en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Det er særligt ikke blevet hævdet, at sagsøgeren er eller har været genstand for nogen som helst afgørelse om undersøgelser, retsforfølgelse eller domfældelse i Filippinerne med relation til CPP's og NPA's formodede terrorvirksomhed.

105 Følgelig skal Retten begrænse sin kontrol af lovligheden af de anfægtede afgørelser i relation til de ovenfor gengivne krav i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 til udelukkende at vedrøre Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse.

106 I denne henseende skal der indledningsvis henvises til den kontekst, som Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse indgik i, samt det præcise indhold og den præcise rækkevidde af denne dom og denne afgørelse, således som dette blev fastslået af Retten i præmis 46-70 i Sison-dommen:

»46 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren, som er filippinsk statsborger, har boet i Nederlandene siden 1987. Efter at den filippinske regering inddrog hans pas i september 1988, indgav han en begæring om at blive anerkendt som flygtning og få opholdstilladelse i Nederlandene af humanitære grunde. Denne begæring blev afslået ved afgørelse truffet af statssekretæren for justitsanliggender (herefter »statssekretæren«) den 13. juli 1990 på grundlag af Genèvekonventionens artikel 1 F […]

47 Da sagsøgerens anmodning om ændring af denne afgørelse blev stiltiende afslået af statssekretæren, anlagde han sag ved Raad van State (øverste forvaltningsdomstol, Nederlandene) til prøvelse af dette stiltiende afslag.

48 Ved dom af 17. december 1992 (herefter »Raad van States dom af 1992«) annullerede Raad van State nævnte stiltiende [afslag]. Denne ret fandt i det væsentlige, at statssekretæren ikke i tilstrækkelig grad havde angivet, hvilke formodede handlinger fra sagsøgerens side, der havde ledt denne frem til den konklusion, at sagsøgeren var omfattet af Genèvekonventionens artikel 1 F. I denne forbindelse fremhævede Raad van State, at de dokumenter, som denne ret havde modtaget som fortroligt materiale fra statssekretæren, ikke bibragte tilstrækkelig klarhed i denne henseende. Eftersom denne mangel på klarhed, henset til de omhandlede dokumenters fortrolige karakter, ikke kunne afhjælpes ved en

kontradiktorisk høring af parterne, fandt Raad van State, at de oplysninger, som de indeholdt, for så vidt som de ikke var klare, ikke kunne fortolkes til ugunst for sagsøgeren.

49 Ved afgørelse af 26. marts 1993 afslog statssekretæren på ny sagsøgerens anmodning om ændring af dennes afgørelse af 13. juli 1990. Dette afslag blev principalt begrundet med henvisning til Genèvekonventionens artikel 1 F og subsidiært med henvisning til artikel 15, stk. 2, i Vreemdelingenwet (den nederlandske udlændingelov), henset til den nederlandske stats grundlæggende interesser, nemlig Nederlandenes integritet og troværdighed som suveræn stat, navnlig i relation til landets ansvar over for andre stater.

50 Sagsøgeren indbragte sagen for Raad van State, som ved dom af 21. februar 1995 (herefter »Raad van States dom af 1995«) annullerede statssekretærens afgørelse af 26. marts 1993.

51 I denne dom fastslog Raad van State, at statssekretærens afgørelse var baseret på følgende omstændigheder:

— en skrivelse fra Binnenlandse Veiligheidsdienst (Nederlandenes interne sikkerhedstjeneste, herefter »BVD«) af 3. marts 1993, hvoraf det fremgik, dels at sagsøgeren var officiel formand for og leder af det filippinske kommunistiske parti (herefter »CPP«), dels at CPP's militære gren, NPA, var underordnet CPP's centralkomité og dermed sagsøgeren

— BVD's konstateringer af, dels at sagsøgeren var den faktiske leder af NPA, dels at NPA — og dermed den pågældende — var ansvarlig for et stort antal terrorhandlinger i Filippinerne.

52 Raad van State anførte følgende eksempler på sådanne terrorhandlinger, som statssekretæren havde givet i afgørelsen af 26. marts 1993:

— drab på 40 indbyggere (overvejende forsvarsløse kvinder og børn) i landsbyen Digos på øen Mindanao (Filippinerne) den 25. juni 1989

— nedskydning af fjorten personer, hvoraf seks var børn, i landsbyen Dipalog (Filippinerne) i august 1989

— henrettelsen af fire indbyggere i landsbyen Del Monte (Filippinerne) den 16. oktober 1991.

53 Raad van State anførte endvidere, at statssekretæren havde henvist til de udrensninger, der havde fundet sted i 1985 inden for CPP og NPA, under hvilke det ansloges, at 800 af disse organisationers medlemmer var blevet dræbt uden nogen form for rettergang.

54 Endelig anførte Raad van State, at BVD ifølge statssekretæren endvidere havde konstateret, at CPP og NPA opretholdt kontakter til terrororganisationer over hele verden, og at der tillige var blevet observeret personlige kontakter mellem sagsøgeren og repræsentanter for disse organisationer.

55 Raad van State gjorde sig derefter i henhold til en særlig procedure bekendt med visse fortrolige dele af statssekretærens sagsakter samt nogle »operationelle forhold«, som skrivelsen fra BVD til Raad van State af 3. marts 1993 (præmis 51 ovenfor) var baseret på.

56 På grundlag af ovennævnte forhold kendte Raad van State herefter følgende for ret:

»[Raad van State finder det på grundlag af ovennævnte forhold tilstrækkeligt sandsynliggjort, at [sagsøgeren] på tidspunktet for afgørelsen [af 26. marts 1993] var formand for og leder af CPP. Desuden begrunder akterne den konklusion, at NPA er underordnet CPP's centralkomité, og den konklusion, at [sagsøgeren] på tidspunktet for afgørelsen [af 26. marts 1993] i det mindste forsøgte at udøve den faktiske ledelse af NPA fra Nederlandene. [Raad van State] finder det ligeledes alene på grundlag af offentlige kilder såsom Amnesty Internationals rapporter, tilstrækkeligt sandsynliggjort, at NPA er ansvarlig for et stort antal terrorhandlinger i Filippinerne. Akterne danner desuden et faktisk grundlag for at slutte, at [sagsøgeren] i det mindste har forsøgt at lede ovennævnte aktiviteter i Filippinerne, som NPA er ansvarlig for. Det fremgår ligeledes af de fremlagte akter, at der eksisterer et faktisk grundlag, der begrunder [statssekretærens] opfattelse, hvorefter CPP og NPA opretholder kontakter med terrororganisationer over hele verden, og hvorefter der har været personlige kontakter mellem [sagsøgeren] og repræsentanter for sådanne organisationer. De omhandlede akter giver derimod ikke et tilstrækkeligt faktisk grundlag for at slutte, at [sagsøgeren] har ledet de omhandlede operationer og er ansvarlig for dem i en sådan grad, at der kan antages at foreligge overbevisende grunde til at antage, at [sagsøgeren] faktisk har begået de alvorlige forbrydelser, som er omhandlet [i Genèvekonventionens artikel 1 F]. I denne henseende tog [Raad van State], således som [Raad van State] allerede havde gjort i dom af 17. december 1992, udtrykkeligt hensyn til, at [Genèvekonventionens] artikel 1 F skal fortolkes restriktivt.

Derfor er [Raad van State] af den opfattelse, at [statssekretæren] ikke på grundlag af ovennævnte akter kunne antage, at [sagsøgeren] skulle nægtes beskyttelse i henhold til [Genève]konventionen«.

57 Raad van State fastslog i øvrigt, at sagsøgeren havde rimelig grund til at frygte at blive forfulgt, hvis han blev sendt tilbage til Filippinerne, og at han derfor skulle anses for at være flygtning i henhold til Genèvekonventionens artikel 1 A, nr. 2.

58 Raad van State undersøgte herefter, om der var grundlag for statssekretærens subsidiære begrundelse for at nægte sagsøgeren ophold i Nederlandene af ud fra almene hensyn i henhold til Vreemdelingenwets artikel 15, stk. 2.

59 I denne henseende fastslog Raad van State bl.a. følgende:

»Selv om [Raad van State] anerkender betydningen af de hensyn, som [statssekretæren] har gjort gældende, henset til bl.a. til de indicier, som han har anført for, at der består personlige kontakter mellem [sagsøgeren] og repræsentanter for terrororganisationer, kan dette ikke begrunde, at Vreemdelingenwets artikel 15, stk. 2, påberåbes, hvis der ikke er sikkerhed for, at [sagsøgeren] vil kunne indrejse i et andet land end Filippinerne. Den omstændighed, at en sådan afvisning af [sagsøgeren] skal anses for at være i strid med artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, er til hinder herfor.«

60 Efter denne dom afslog statssekretæren endnu en gang, ved afgørelse af 4. juni 1996 sagsøgerens anmodning om ændring af afgørelsen af 13. juli 1990. Statssekretæren anordnede, at sagsøgeren skulle forlade Nederlandene, men besluttede, at han ikke skulle tilbagesendes til Filippinerne, så længe han havde grund til at frygte forfølgelse som omhandlet i Genèvekonventionen eller en behandling, som var i

strid med artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK).

61 Ved afgørelse af 11. september 1997 […] frifandt Rechtbank statssekretæren i en sag, som sagsøgeren havde anlagt til prøvelse af dennes afgørelse af 4. juni 1996.

62 Under sagen for Rechtbank blev alle dokumenter vedrørende BVD's undersøgelse af sagsøgerens aktiviteter i Nederlandene, herunder denne tjenestes skrivelse til statssekretæren af 3. marts 1993 (præmis 51 ovenfor) samt de operationelle forhold, som den var baseret på, meddelt som fortroligt materiale til Rechtbank. Rechtbanks præsident gjorde sig bekendt hermed efter en særlig procedure. På grundlag af den rapport, som præsidenten udfærdigede, fastslog Rechtbank, at det var lovligt at begrænse sagsøgerens adgang til disse. Da denne havde givet samtykke hertil, som foreskrevet ved lov, tog Rechtbank ikke desto mindre hensyn til disse dokumenter ved afgørelsen af sagen.

63 Herefter tog Rechtbank stilling til, om den for denne ret anfægtede afgørelse kunne opretholdes, for så vidt som der herved blev givet afslag på at give sagsøgeren adgang til indrejse som flygtning og give ham en opholdstilladelse.

64 Hvad angår de faktiske omstændigheder, som skulle danne grundlag for afgørelsen, henviste Rechtbank til Raad van States dom af 1995.

65 På grundlag af denne dom fandt Rechtbank, at det skulle anses for godtgjort, at Genèvekonventionens artikel 1 F ikke kunne finde anvendelse på sagsøgeren, at denne nærede velbegrundet frygt for at blive forfulgt som omhandlet i denne

konventions artikel 1 A og i Vreemdelingenwets artikel 15, og at EMRK's artikel 3 var til hinder for, at sagsøgeren direkte eller indirekte blev tilbagesendt til sit oprindelsesland.

66 Rechtbank undersøgte herefter spørgsmålet, om Raad van States dom af 1995 gav statssekretæren mulighed for at nægte at give sagsøgeren adgang til indrejse som flygtning i henhold til Vreemdelingenwets artikel 15, stk. 2, hvorefter »der […] kun [kan] ske afvisning ud fra vægtige almene hensyn, hvis afvisningen indebærer, at udlændingen er tvunget til umiddelbart at rejse til et land, som er omfattet af stk. 1«, mens det ikke var lykkedes statssekretæren at sikre, at sagsøgeren havde adgang til indrejse i et andet land end Filippinerne.

67 I denne forbindelse citerede Rechtbank den i præmis 59 ovenfor gengivne præmis i Raad van States dom af 1995 i sin helhed.

68 Herefter tog Rechtbank stilling til spørgsmålet, om statssekretæren i den foreliggende sag med rette havde udnyttet sin adgang til at fravige reglen om, at en udlænding normalt gives adgang til indrejse som flygtning i Nederlandene, når den pågældende nærer en velbegrundet frygt for at blive forfulgt som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1 A, og der ikke eksisterer noget andet land, der vil tage imod den pågældende som asylansøger, hvilket efter Rechtbanks opfattelse svarede til omstændighederne i den foreliggende sag. I denne henseende fastslog Rechtbank følgende:

»[Rechtbank] finder, at [statssekretæren] ikke kan hævdes ikke at have udnyttet denne beføjelse på rimelig måde over for [sagsøgeren], henset til »den nederlandske stats grundlæggende interesser, nemlig Nederlandenes integritet og troværdighed som suveræn stat, navnlig for så vidt angår landets ansvar over for andre stater«, som ligeledes er anerkendt af [Raad van State]. De faktiske omstændigheder, som [Raad van State] baserede denne bedømmelse på, har også for Rechtbank afgørende betydning. Det er ikke blevet fastslået, at [statssekretæren] burde have tillagt disse faktiske omstændigheder en anden betydning på det tidspunkt, hvor [den i den foreliggende sag omhandlede afgørelse] blev

truffet. Det af [sagsøgeren] anførte vedrørende ændringen af den politiske situation i Filippinerne og vedrørende hans rolle i forhandlingerne mellem de filippinske myndigheder og [CPP] ændrer ikke herved, henset til, at de afgørende grunde er baseret på andre faktiske omstændigheder, således som det fremgår af [Raad van States] dom.«

69 Rechtbank frifandt derfor statssekretæren i den sag, som sagsøgeren havde anlagt til prøvelse af dennes afgørelse, for så vidt angår afslaget på at give ham adgang til indrejse som flygtning i Nederlandene.

70 Rechtbank frifandt ligeledes statssekretæren for så vidt angår afslaget på at give ham en opholdstilladelse. Særligt med hensyn til spørgsmålet, om statssekretæren havde truffet afgørelsen efter en rimelig afvejning af de foreliggende hensyn henviste Rechtbank til sin ovenfor i præmis 68 gengivne konklusion og tilføjede, at statssekretæren med rette havde tillagt de af sagsøgeren i denne henseende påberåbte hensyn mindre vægt.«

107 Henset til deres indhold og rækkevidde og den kontekst, de indgår i, finder Retten, at hverken Raad van States dom af 1995 eller Rechtbanks afgørelse udgør afgørelser truffet af en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001.

108 Dels indebærer disse afgørelser ganske åbenbart ikke, at der er »afsagt dom« over for sagsøgeren som omhandlet i disse bestemmelser.

109 Dels udgør disse afgørelser heller ikke afgørelser, hvorved der er »indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling« osv. som omhandlet i de samme bestemmelser.

110 Det bemærkes i denne henseende, at en fællesskabsretlig bestemmelses rækkevidde både skal vurderes ud fra dens indhold, dens kontekst og dens målsætninger (jf. Domstolens dom af 8.12.2005, sag C-280/04, Jyske Finans, Sml. I, s. 10683, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

111 Retten finder, henset såvel til de i den foreliggende sag omhandlede bestemmelsers indhold, kontekst og målsætninger (jf. navnlig første betragtning til fælles holdning 2001/931) som den betydelige rolle, som de nationale myndigheder spiller i den proces med henblik på indefrysning af midler, som er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 (jf. Sison-dommen, præmis 164 ff.), at en afgørelse, hvorved der er »indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse« for gyldigt at kunne påberåbes af Rådet skal træffes inden for rammerne af en national procedure, der direkte og principalt tager sigte mod at pålægge den berørte en foranstaltning med karakter af forebyggelse eller sanktion, som et led i terrorbekæmpelse og på grund af dennes involvering i terrorisme. En afgørelse truffet af en national judiciel myndighed, som kun accessorisk og indirekte udtaler sig om den pågældendes mulige involvering i sådan virksomhed inden for rammerne af en tvist vedrørende eksempelvis civile rettigheder og pligter, opfylder ikke dette krav.

112 Denne restriktive fortolkning af udtrykket »indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse« bekræftes af de forskellige sprogversioner af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.

113 I den foreliggende sag har sagsøgeren med rette fremhævet, at sagerne for Raad van State og Rechtbank på ingen måde havde til formål at pålægge ham en sanktion for hans eventuelle deltagelse i terrorhandlinger, men udelukkende vedrørte en kontrol af lovligheden af statssekretærens afslag på at anerkende hans status af flygtning og give

ham en opholdstilladelse i Nederlandene, principalt på grundlag af Genèvekonventionens artikel 1 F, subsidiært på grundlag af Vreemdelingenwets artikel 15, stk. 2.

114 Raad van State og Rechtbank gjorde sig ganske vist i forbindelse med disse sager bekendt med sagsakterne fra Nederlandenes interne sikkerhedstjeneste vedrørende sagsøgerens hævdede involvering i visse terroraktiviteter i Filippinerne, men de besluttede ikke desto mindre ikke at indlede en undersøgelse vedrørende disse faktiske omstændigheder, og så meget desto mindre at indlede retsforfølgelse over for sagsøgeren.

115 Heraf følger, at Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse ikke kunne anses for at opfylde kravene i henhold til artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og derfor ikke i sig selv kunne begrunde vedtagelsen af en afgørelse om indefrysning af sagsøgerens midler i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001.

116 Det skal under alle omstændigheder fremhæves, at Rådet, når det har til hensigt at vedtage eller, efter fornyet prøvelse, at opretholde en indefrysning af midler i medfør af forordning nr. 2580/2001 på grundlag af en national afgørelse om at indlede »en undersøgelse eller en retsforfølgelse« for en terrorhandling, ikke kan se bort fra den seneste udvikling vedrørende sådanne undersøgelser eller sådan retsforfølgelse (jf. i denne retning PMOI I-dommen og PMOI II-dommen). Således kan en politiundersøgelse eller en undersøgelse udført af en sikkerhedstjeneste afsluttes uden at blive gjort til genstand for nogen form for retsligt efterspil på grund af, at der ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt bevismateriale, eller en retslig undersøgelse kan resultere i et tiltalefrafald af samme årsag. En afgørelse om retsforfølgelse kan ligeledes munde ud i opgivelse af retsforfølgelsen eller i en frifindelse. Det ville være uacceptabelt, hvis Rådet ikke tog hensyn til sådanne omstændigheder, som udgør en del af alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en bedømmelse af situationen (jf. præmis 98 ovenfor). At træffe en anden afgørelse ville indebære en eksorbitant beføjelse for Rådet og medlemsstaterne til på ubestemt tid at indefryse en persons midler uden for enhver retslig kontrol og uanset udfaldet af eventuelle efterfølgende retslige procedurer.

117 Der skal i den foreliggende sag ligeledes tages hensyn til Raad van States og Rechtbanks bedømmelse af alvoren og troværdigheden af de beviser eller indicier, som BVD havde tilvejebragt under sin undersøgelse. Det er imidlertid ikke åbenbart indlysende, at disse bedømmelser understøtter det synspunkt, som Rådet og Nederlandene nu gør sig til fortalere for. Disse retter anså ganske vist en række forhold, som fremgik af BVD's sagsakter vedrørende bl.a. anbringenderne om, at sagsøgeren »i det mindste [havde] forsøgt at give instrukser vedrørende [terror]aktiviteter i Filippinerne, som NPA [var] ansvarlig for«, og anbringenderne vedrørende de »personlige kontakter«, som han skulle have opretholdt med repræsentanter for terrororganisationer over hele verden, for at være »tilstrækkeligt sandsynliggjort« eller for at »danne et faktisk grundlag for […] statssekretærens opfattelse«. Imidlertid fandt disse retter i sidste instans, at de omhandlede forhold »ikke g[av] et tilstrækkeligt faktisk grundlag for at slutte, at [sagsøgeren] ha[vde] ledet [terroroperationer udført af NPA i Filippinerne] og [var] ansvarlig herfor i en sådan grad, at der k[unne] antages at foreligge tungtvejende grunde til at antage, at [sagsøgeren] faktisk ha[vde] begået de alvorlige forbrydelser«, som er omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1 F. Rechtbank tog ganske vist statssekretærens subsidiære synspunkt til følge, hvorefter denne kunne nægte sagsøgeren adgang til Nederlandene som flygtning og nægte at udstede en opholdstilladelse til denne ud fra almene hensyn i henhold til Vreemdelingenwets artikel 15, stk. 2, men det er med rette, at sagsøgeren har gjort gældende, at begrebet »almene hensyn« som omhandlet i denne bestemmelse og nærmere bestemt »Nederlandenes integritet og troværdighed som suveræn stat, navnlig for så vidt angår landets ansvar over for andre stater« næppe svarer til kriteriet »terrorisme«, som Rådet har anvendt i fælles holdning 2001/931 og forordning nr. 2580/2001.

118 Hertil kommer, at det fremgår af de sagsakter, som er fremlagt for Retten, at den nederlandske anklagemyndighed på grundlag af de af BVD tilvejebragte oplysninger fandt, at der ikke forelå forhold, som gav grundlag for at indlede en strafferetslig undersøgelse over for sagsøgeren i Nederlandene.

119 Sagsøgeren har i denne henseende påberåbt sig en officiel erklæring fremsat af den daværende nederlandske udenrigsminister J. De Hoop Scheffer som svar på et spørgsmål i parlamentet af 16. august 2002, som var formuleret således: »Har Nederlandene foretaget uafhængige undersøgelser af beskyldningerne vedrørende terrorisme [mod CPP, NPA og José María Sison]? I bekræftende fald: siden hvornår og

på hvilken måde?« Som svar på dette spørgsmål erklærede J. De Hoop Scheffer den 8. oktober 2002 over for det nederlandske parlament (Tweede kamer der Staten-Generaal) følgende:

»Nederlandene har foretaget undersøgelser af CPP's, NPA's og José María Sisons aktiviteter i Nederlandene. Dette fremgår bl.a. af årsrapporten for 2001 fra [BVD, nu Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst eller AIVD (den almindelige efterretnings- og sikkerhedstjeneste) […] Bl.a. på grundlag af de indicier fra AIVD, hvorefter CPP og NPA [bliver ledet] fra Nederlandene, er det på anklagemyndighedens ansvar blevet undersøgt, om der forefandtes tilstrækkeligt materiale til at indlede en strafferetslig undersøgelse. Dette har vist sig ikke at være tilfældet.«

120 Det er således officielt bekræftet, at den nederlandske anklagemyndighed, som Nederlandene under retsmødet bekræftede er en uafhængig judiciel myndighed, den 8. oktober 2002, dvs. mindre end tre uger inden sagsøgeren den 28. oktober 2002 første gang blev optaget på den omtvistede liste, fandt, at sagsakterne fra BVD og AIVD ikke indeholdt tilstrækkeligt seriøse og troværdige beviser eller indicier til at indlede en undersøgelse eller strafferetslig forfølgning i Nederlandene over for sagsøgeren for en terrorhandling med relation til hans involvering i CPP's og/eller NPA's aktiviteter.

121 På denne baggrund og under alle omstændigheder finder Retten, at hverken Raad van States dom af 1995 eller Rechtbanks afgørelse på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser endnu kunne anses for at opfylde kravene i henhold til artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. De kunne derfor ikke lovligt begrunde vedtagelsen på dette tidspunkt af de anfægtede afgørelser i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001.

122 På denne baggrund skal sagsøgerens anbringender vedrørende et, i givet fald åbenbart, urigtigt skøn med hensyn til de faktiske omstændigheder ikke tages til følge, mens sagsøgerens overordnede anbringende, hvorefter de lovfæstede betingelser i henhold til

artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 for så vidt angår Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse ikke er opfyldt, tages til følge.

123 Henset til det i præmis 100-105 ovenfor anførte, kan den omstændighed, at dette anbringende tages til følge, kun medføre, at afgørelse 2007/445 og 2007/868 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, og det er dermed ufornødent at gennemgå de øvrige af sagsøgeren påberåbte anbringender.

Om påstandene om annullation af afgørelse 2008/343, 2008/583 og 2009/62 samt af forordning nr. 501/2009

Parternes argumenter

124 Sagsøgeren har mutatis mutandis påberåbt sig de anbringender og argumenter, som han allerede har gjort gældende til støtte for påstandene om annullation af afgørelse 2007/445 og 2007/868, og samtidig fremført en ny argumentation til støtte for påstandene om annullation af afgørelse 2008/343, 2008/583 og 2009/62 samt af forordning nr. 501/2009. Denne argumentation er mere specifikt rettet mod de nye forhold, som Rådet har gjort gældende i den begrundelse, der var vedlagt som bilag til skrivelsen af 25. februar 2008 (jf. præmis 14 ovenfor).

125 I denne henseende har sagsøgeren for det første gjort gældende, at Rådet har foretaget en fuldstændig fejlagtig fortolkning og givet en vildledende fremstilling af Rechtbanks dom af 13. september 2007 og af Gerechtshof te 's-Gravenhages dom af 3. oktober 2007, som havde tilknytning til en strafferetslig undersøgelse, som blev indledt i Nederlandene den 28. august 2007 over for sagsøgeren for tilskyndelse til begåelse af visse drab i Filippinerne.

126 Dels fandt disse to retter i disse to afgørelser, som er blevet fremlagt som bilag 4 og 5 til dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juli 2008, at der ikke forefandtes noget konkret indicium for nogen direkte, kriminel medvirken fra sagsøgerens side med hensyn til de omhandlede faktiske omstændigheder, som kunne begrunde fortsat varetægtsfængsling af sagsøgeren. Rechtbanks dom blev i øvrigt ophævet og erstattet af Gerechtshof te 's-Gravenhages dom og er derfor fuldstændig irrelevant.

127 Dels er sagsøgeren, således som han gjorde Rådet opmærksom på forud for vedtagelsen af afgørelse 2008/343, allerede blevet frifundet for de omhandlede anklager under henvisning til, at disse var »politisk motiverede«, ved dom afsagt af Filippinernes øverste domstol den 2. juli 2007 (bilag 9 til stævningen). Det var derfor uacceptabelt, at de samme faktiske omstændigheder blev gjort til genstand for en strafferetslig undersøgelse i Nederlandene.

128 Endelig har Rådet tillige undladt at tage hensyn til rechter-commissaris' (undersøgelsesdommerens) afgørelse af 21. november 2007 om at indstille den strafferetslige forundersøgelse på grund af mangel på vægtige beviser (bilag 6 til dokument indleveret til Rettens Justitskontor 8.7.2008).

129 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at de førnævnte afgørelser fra de tre nederlandske retsinstanser i straffesagen mod sagsøgeren ligesom afgørelsen fra Filippinernes øverste domstol ikke har anført noget seriøst og troværdigt bevis eller indicium for, at han har deltaget i nogen som helst terroraktivitet, snarere tværtimod. I øvrigt er de handlinger, som var genstand for straffesagen i Nederlandene, ikke terrorhandlinger som omhandlet i fælles holdning 2001/931.

130 Rådet har repliceret, at Rechtbank i dom af 13. september 2007 konkluderede, at adskillige indicier giver belæg for, at José María Sison havde været tilknyttet det filippinske kommunistiske partis centralkomité og dets væbnede gren, NPA. Rechtbank fastslog også, at der forelå indicier for, at José María Sison fortsat spillede en

fremtrædende rolle i det filippinske kommunistiske partis centralkomités og NPA's ulovlige aktiviteter. Efter appel af Rechtbanks afgørelse fastslog Gerechtshof te 's-Gravenhage i dom af 3. oktober 2007, at sagens akter indeholdt en række indicier for, at sagsøgeren fortsat havde spillet en fremtrædende rolle i det filippinske kommunistiske parti under sit mangeårige eksil.

131 Rådet er af den opfattelse, at disse to afgørelser direkte understøtter dets opfattelse, hvorefter sagsøgeren har været involveret i terrorhandlinger, og at der er truffet afgørelser af kompetente myndigheder over for ham som omhandlet i fælles holdning 2001/931.

132 Hvad angår Gerechtshof te 's-Gravenhages konklusion, hvorefter der ikke var godtgjort nogen direkte forbindelse mellem sagsøgerens rolle i det filippinske kommunistiske parti og de drabshandlinger i Filippinerne, som var omfattet af anklagepunkterne mod ham, er den efter Rådets opfattelse irrelevant, eftersom det ikke har til hensigt at påberåbe sig sagsøgerens skyld i forbindelse med disse forbrydelser men den fremtrædende rolle, han har spillet i det filippinske kommunistiske parti på trods af sit eksil i Nederlandene. Det samme gælder med hensyn til afslutningen af den strafferetslige forundersøgelse.

Rettens bemærkninger

133 Det bemærkes, at Rechtbanks dom af 13. september 2007 og Gerechtshof te 's-Gravenhages dom af 3. oktober 2007 udgør afgørelser, som er truffet i tilknytning til en

strafferetslig forundersøgelse, der blev indledt i Nederlandene den 28. august 2007 over for sagsøgeren for deltagelse i eller tilskyndelse til begåelse af visse drab eller drabsforsøg i Filippinerne i 2003 og 2004 i tilslutning til interne stridigheder inden for CPP.

134 Det er dermed ikke blevet godtgjort, og end ikke blevet gjort gældende, at nævnte drab eller drabsforsøg, selv hvis det forudsættes, at de kan tilregnes sagsøgeren, kan kvalificeres som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931.

135 Det må derfor fastslås, at Rechtbanks dom af 13. september 2007 og Gerechtshof te 's-Gravenhages dom af 3. oktober 2007 lige så lidt som Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse opfylder kravene i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.

136 Uafhængigt af følgerne af den omhandlede strafferetslige forundersøgelse, herunder rechter-commissaris' afgørelse af 21. november 2007 om at indstille denne på grund af mangel på alvorlige beviser, kunne nævnte domme derfor på ingen måde lovligt begrunde vedtagelsen af de anfægtede afgørelser og den anfægtede forordning i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001.

137 Desuden er der ikke, som Rådet har hævdet i processkrifterne og udtrykkeligt bekræftet under retsmødet, i de begrundelser, der var vedlagt som bilag til Rådets skrivelser af 25. februar, 29. april og 15. juli 2008 samt 27. januar 2009, henvist til Rechtbanks dom af 13. september 2007 og Gerechtshof te 's-Gravenhages dom af 3. oktober 2007 som afgørelser truffet af kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, men som faktiske omstændigheder, der skulle understøtte konstateringerne i Raad van States dom af 1995 og Rechtbanks afgørelse vedrørende

sagsøgerens fortsatte involvering i CPP og NPA. Det samme gælder for så vidt angår den begrundelse, der var vedlagt som bilag til Rådets skrivelse af 16. juni 2009.

138 Henset til det ovenfor anførte i forbindelse med gennemgangen af det andet anbringende til støtte for påstanden om annullation af afgørelse 2007/445 og 2007/868, kan disse betragtninger kun medføre, at afgørelse 2008/343, 2008/583 og 2009/62 samt forordning nr. 501/2009 annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, og det er dermed ufornødent at gennemgå de øvrige af sagsøgeren påberåbte anbringender.

Sagens omkostninger

139 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, træffes afgørelsen om sagens omkostninger ved den dom eller kendelse, hvorved sagens behandling afsluttes.

140 I den foreliggende sag afsluttes sagens behandling ikke ved nærværende dom, eftersom sagen for så vidt angår erstatningspåstanden i medfør af artikel 235 EF og 288 EF er blevet udsat indtil afsigelsen af denne dom (jf. præmis 27 ovenfor).

141 På denne baggrund udsættes afgørelsen om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Afdeling):

1) Rådets afgørelse 2007/445/EF af 28. juni 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2006/379/EF og 2006/1008/EF, Rådets afgørelse 2007/868/EF af 20. december 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2007/445, Rådets afgørelse 2008/343/EF af 29. april 2008 om ændring af afgørelse 2007/868, Rådets afgørelse 2008/583/EF af 15. juli 2008 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2007/868, Rådets afgørelse 2009/62/EF af 26. januar 2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2008/583 og Rådets forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2009/62 annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører José María Sison.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. september 2009.

Underskrifter